

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. A.**, narozený dne x. x. xx
státní příslušností xx
trvale bytem xx
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne xx č.j. CPR-xx

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno (v části týkající se počátku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, a doby k vycestování) a ve zbylé části potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 1. 2020 č.j. KRPA-xx, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění z území členských států EU v délce 30 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že přicestoval do Francie z důvodu nákupu krávy, záležitost se však protáhla natolik, že v mezidobí skončila platnost krátkodobého víza, načež se přesunul do Polska, kde se stal obětí podvodu svého krajana, který z něj vylákal finanční částku s příslibem zařízení pobytového oprávnění. Poté, co zjistil, že neobdrží pobytové oprávnění, nevěděl, jak řešit nastalou situaci, obrátil se na krajany žijící v ČR a poté motivoval vznik předmětného řízení s tím, že projevil vůli vycestovat do domovského státu. Žalobce nerozporoval skutková zjištění správního orgánu, nicméně poukázal na individuální okolnosti případu, které dle jeho názoru neodůvodňují uložení správního vyhoštění na dobu 30 měsíců. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že si počínal účelově, když motivoval zahájení správního řízení. Provedl hlubokou sebereflexi, pokud se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu. Ačkoliv je pravdou, že řízení o správním vyhoštění poskytuje osobě, vůči které je vedeno, dočasné právo nacházet se na území ČR, je zřejmé, že žalobce byl motivován pouze snahou odstranit protiprávní stav, neboť by postrádalo logiku zahajovat řízení, ve kterém je reálně ohrožen nuceným vycestováním. Žalovaný se tedy podle žalobce chybně vypořádal s odvolací argumentací a ignoroval skutečnosti oslabující protiprávnost, tj. že se jednalo o první protiprávnost, žalobce vyjádřil lítost, spolupracoval se správním orgánem při jejím objasnění a byl to právě on sám, kdo se přičinil o odstranění protiprávního stavu. Žalovaný nepřihlédl k individuálním okolnostem věci, tj. zejména že se žalobce dostal do protiprávního stavu vinou krachu podnikatelského záměru, v rámci něhož vstoupil do jednání o koupi krávy, které nedotáhl do úspěšného konce, načež podlehl svodům krajana, který mu přislíbil pomoc při řešení pobytové situace, avšak byl oklamán, ačkoliv projevoval snahu o legalizaci své pobytové situace. Podle žalobce je možné působit na něho i mírnější cestou než skrze uložení správního vyhoštění. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu plyne, že žalobce se dne 15. 1. 2020 dostavil ke správnímu orgánu. Podle kontroly platného cestovního dokladu bylo zjištěno, že není držitelem oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně žádost (označenou jako žádost o zahájení řízení) ze dne 15. 1. 2020, v níž uvedl, že 20. 7. 2018 přicestoval na území Francie na podkladě francouzského krátkodobého víza s platností na 9 dnů. Chtěl zakoupit krávu a odvézt ji do domovského státu, ovšem to se mu v době platnosti víza nepodařilo, protože se přesunul do Polska, neboť mu jeho kraján slíbil, že mu vyřídí polské pobytové oprávnění, za což zaplatil smlouvenou cenu, avšak patrně se stal obětí podvodu. Žalobce se přemístil do ČR, avšak pro bezvýchodnost své situace podává tuto žádost, neboť hodlá vycestovat do domovského státu. Téhož dne správní orgán I. stupně s žalobcem zahájil řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu před správním orgánem I. stupně žalobce mimo jiné uvedl, že 20. 7. 2018 přicestoval do Francie, tam byl asi týden a přesunul se do Polska. Kraján mu slíbil, že mu zařídí pobyt v Polsku – žalobce mu dal veškeré své peníze. Do ČR přicestoval koncem července nebo začátkem srpna 2019. O pobyt zde nežádal, doufal, že mu jej zařídí kraján. Je si vědom svého protiprávního jednání. Je ženatý, v Uzbekistánu má manželku a tři děti. Chce vycestovat do Uzbekistánu.
5. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 1. 2020 č. ZS51027 vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správního orgánu I. stupně ze dne 15. 1. 2020 č.j. KRPA-20013-16/ČJ-2020-000022-SV bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států EU v délce 30 měsíců. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020 č.j. CPR-10979-3/ČJ-2020-930310-V240, kterým drobně pozměnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve zbylé části toto rozhodnutí potvrdil.

6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
8. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 5) shrnul, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně nejméně od 1. 8. 2019 do 15. 1. 2020. Toto zjištění nerozporoval ani žalobce. Soud konstatuje, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně po dobu více než 5 měsíců, což je rozhodně nezanedbatelná doba. Soud se ztotožňuje s žalovaným, který na témže místě uvedl, že na závěru o protiprávnosti žalobcova jednání nic nemění ani skutečnost, že byl uveden v omyl jinou osobou, která mu přislíbila vyřízení pobytového oprávnění – to žalobce neopravňovalo k porušení právního řádu ČR. Soud konstatuje, že již s ohledem na poměrně dlouhou dobu neoprávněného pobytu žalobce na území ČR (více než 5 měsíců) nelze považovat uložené správní vyhoštění za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
10. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců. Na tom nic nemění ani žalobcovo tvrzení, že se mu nezdařil podnikatelský záměr ve Francii, že se v ČR dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, tvrzení, že se jednalo o první porušení zákona, projevená lítost, jakož ani otázka, zda žalobce byl motivován tím, že si po dobu správního řízení fakticky prodlouží možnost pobytu na území ČR. Tyto okolnosti, i kdyby všechny skutečně svědčily ve prospěch žalobce, dle závěru soudu nemohou převážit nad závažností žalobcova protiprávního jednání, když tento se na území ČR neoprávněně zdržoval poměrně dlouhou dobu (téměř půl roku). Na závěr o naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění tyto okolnosti nemají takřka žádný vliv. Správní orgány tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

postupovaly správně, jestliže dospěly k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.

11. Soud podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č.j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17).
12. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce o tom, že na něj mělo být působeno mírnější cestou než správním vyhoštěním. Žalobce měl patrně na mysli rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. K tomu lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019 č.j. 1 Azs 131/2019-23, který se sice týkal dříve účinné právní úpravy, zejména § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, jeho závěry však lze nepochybně vztáhnout i k předmětnému a podobně konstruovanému ust. (v němž je pouze stanovena delší maximální doba správního vyhoštění) § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. téhož zákona, ve znění účinném od 31. 7. 2019: *„Krajský soud správně uvedl, že uvedené ustanovení neponechává správním orgánům prostor pro uvážení, zda cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Cizinci, který není oprávněn pobývat na území ČR, lze uložit povinnost opustit území ČR (kterého se stěžovatel domáhá ve své kasační stížnosti) pouze za předpokladu, že u něj nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců], tedy že by toto opatření představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince....“* Vzhledem k tomu, že uložení správního vyhoštění žalobci nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (to ostatně nezpochybnil ani sám žalobce; celá rodina žalobce se nachází v Uzbekistánu, kam žalobce dle svého tvrzení sám chce vycestovat), soud uzavřel, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění. Správní orgány tedy neměly prostor pro uvážení, zda žalobci uloží správní vyhoštění, či nikoliv. V případě žalobce tak bylo uložení správního vyhoštění plně namístě.
13. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32. K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání třiceti měsíců uložena v polovině zákonem stanovené (pětileté) doby dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na značnou délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž nejsou důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
14. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.